

Arrest

nr. 121 696 van 27 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pasjtoen van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Jagh Jinai Kalay in het district Khost Matun van de provincie Khost. U hebt twaalf jaar les gevolgd aan het Ali lyceum in Lakan. U zou daarna beginnen aan uw lerarenopleiding in Jalalabad maar door de problemen die u kreeg, kon u niet starten met het academiejaar. Uw broer (...) is in het begin van het Karzai regime beginnen werken als tolk voor de Amerikaanse militairen in Khost. U reed regelmatig naar de militaire basissen in Khost om uw broer daar af te zetten en weer op te halen. De dorpelingen waren op de hoogte van de activiteiten van uw broer. Op een dag gingen u en uw broer naar de gronden van uw familie kijken. Mawlawi Malek Shah, een

talib en dorpeling van Jagh Jinai Kalay, vroeg wat jullie daar aan het doen waren en er ontstond een conflict tussen hem en uw broer dat uitmondde in een twee of drie uur durend vuurgevecht. Uw broer raakte hierbij verwond aan de armen. Mawlawi Malek Shah zei aan de ouderen dat hij uw broer wilde straffen omdat hij als tolk werkt. Op 28 hamal 1388 (17 april 2009) werd uw broer vermoord toen hij zelf van Jagh Jinai Kalay naar de militaire basis aan het rijden was. Nog dezelfde dag werd uw broer begraven. U was aangedaan, daagde de talibs die uw broer hadden gedood, uit om zich kenbaar te maken en beledigde hen. Even later vond u een dreigbrief van de taliban bij het vuilnis. Uw moeder had de brief per ongeluk weggegooid. De taliban beschuldigde u ervan net als uw broer samen te werken met de Amerikanen. Vier of vijf maanden later explodeerde er een bom voor de deur van uw ouderlijke woning. Er raakte niemand gewond maar er was wel materiële schade. In de 7de of 8ste maand van 1389 (oktober of november 2010) werd u in de moskee van uw dorp beschoten door Mawlawi Malek Shah, de talib met wie u en uw broer eerder al problemen hadden. Uw moeder snelde u ter hulp en schoot in de richting van laatstgenoemde persoon. U kwam er zonder kleerscheuren vanaf. U wilde zich aansluiten bij de politie om op die manier wraak te nemen op de taliban, maar uw familie was hier tegen. Uiteindelijk besloot u om Afghanistan te verlaten. U bent op 15 februari 2012 vertrokken en vroeg op 3 juli 2012 asiel in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara; de taskara van uw vader; de taskara van uw broer (...); foto's van uw familieleden; zeven kopieën van aanbevelingsbrieven en vier kopieën van certificaten van (...) aangaande zijn werkzaamheden als tolk; foto's van uw broer in de hoedanigheid van tolk; een badge van Camp Chapman in Khost; een kopie van een document waarin de dorpsouderen bevestigen dat uw broer werd gedood door de taliban; een kopie van een document van de Afghaanse regering waarin wordt bevestigd dat uw broer een martelaar is die zijn leven heeft gegeven voor Afghanistan; een kopie van een document waarin wordt aangegeven dat uw familie 100.000 afghani heeft ontvangen van de Afghaanse overheid na het overlijden van uw broer; een kopie van een attest van de Rode Halve Maan ter bevestiging van de dood van (...); een kopie van een attest van de werkgever van uw broer ter toekenning van de Mission Essential Personnel Medal aan uw broer; een dreigbrief van de taliban; een klachtenbrief aangaande uw problemen gericht aan het politiecmissariaat van Khost; en een verzendingsdocument.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de taliban waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten.

Vooreerst heeft het Commissariaat-generaal enkele bedenkingen bij twee van de door u neergelegde documenten.

Ter zake dient vooreerst verwezen te worden naar de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde, die moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op de asielaanvraag. Tevens heeft het CGVS enkele bedenkingen bij uw verklaringen wat betreft het melden van uw problemen aan de politie en de door u neergelegde klachtenbrief. Gevraagd naar de inhoud van de klacht neergelegd bij de politie van Khost, stelde u dat u een soort aangifte heeft ingediend bij het politiecmissariaat om aan te tonen dat u gevaar loopt (CGVS, p.9). U vervolgde dat u aan de bevoegde politieagenten had gevraagd u in veiligheid te brengen maar dat dat onmogelijk bleek (CGVS, p.9). U zei dat de politie daarna een bevestiging van uw problemen heeft gevraagd aan de ouderen (CGVS, p.9). Volgens uw verklaringen zeiden ze dat ze geloofden dat u gevaar loopt maar dat de overheid u niet naar ergens anders kan sturen, dat u dat zelf moet doen (CGVS, p.9). Uit de vertaling van het document blijkt dat de klacht werd opgesteld na uw vertrek uit Afghanistan op 31/5/1392 (22/08/2013) (zie vertaling stuk 11). Het roept dan ook ernstige vragen op dat er in het document helemaal niets wordt gezegd over de dreigbrief van de taliban die u zou hebben gekregen, noch over de door u beweerde bomaanslag en de beschieting. Het gaat nochtans over belangrijke elementen die – volgens uw verklaringen – hebben gemaakt dat u uw land heeft moeten verlaten. Wanneer u bovendien op het einde van het gehoor werd gevraagd of u na de bomaanslag en de beschieting de politie heeft ingelicht, antwoordde u eerst – in lijn met uw eerdere

verklaringen (CGVS, p.9 en 11) – dat de politie van alles op de hoogte is, waarna u stelde dat jullie niet naar de politie konden gaan daar er mogelijks spionnen van de taliban bij de politie werken (CGVS, p.14). Uw verklaring dat u en uw familie niet naar de politie durfden te gaan is echter in strijd met het door u neergelegde document gericht aan de politie van Khost. Daaruit blijkt immers dat uw familie wél naar de politie zou zijn gestapt (zie vertaling stuk 11). U verklaarde bovendien aanvankelijk zelf aangifte te hebben gedaan van uw problemen met de taliban bij de politie (CGVS, p.9 en 11). Als de politie anderzijds op de hoogte zou zijn van alles – zoals u eveneens verklaarde (CGVS, p.14) – mag zoals hierboven aangegeven, verwacht worden dat er in de aangifte dan ook melding zou worden gemaakt van alle door u aangehaalde incidenten. De incoherenties tussen uw opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en neergelegde klachtenbrief, zetten de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de taliban sterk op de helling.

Verder dient er opgemerkt te worden dat de opmaakdatum van de dreigbrief van de taliban volgens de Gregoriaanse kalender wordt weergegeven (zie stuk 10). Het is echter zeer merkwaardig dat de taliban de Westerse kalender zou gebruiken op een dreigbrief in plaats van de Islamitische (maan)kalender of de officiële Afghaanse (zonne)kalender daar de taliban tegen de inmenging van buitenlanders in Afghanistan is gekeerd en de groepering zijn principes tegensprekt door de Westerse kalender te hanteren. De authenticiteit van het document wordt hierdoor dan ook sterk ondermijnd.

Wat betreft de door u neergelegde aangifte, dient er verder op gewezen te worden dat in het document staat te lezen dat u de lijfwacht was van uw broer en dat u verantwoordelijk was voor zijn veiligheid (zie vertaling stuk 11). Tijdens het gehoor liet u echter verstaan dat u enkel instond voor het vervoer van uw broer naar en van de militaire basis (CGVS, p.5), wat aldus in strijd is met de beschreven functie in de klachtenbrief.

Bovendien heeft het CGVS eveneens enkele bedenkingen bij uw activiteiten als chauffeur van uw broer. U stelde dat uw broer een pick-up had die doorgaans werd gebruikt door militairen en dat hij niet zelf wilde rijden met zijn auto om te vermijden dat de mensen in de regio zouden weten dat 'de tolk' was teruggekomen (CGVS, p.6). Volgens uw verklaringen reed uw broer echter wel met de pick-up van uw dorp naar de basis de dag dat hij werd gedood door de opstandelingen (CGVS, p.10). Geconfronteerd met uw eerdere opmerking dat uw broer nooit met de pick-up reed om te vermijden dat zijn veiligheid in het gedrang zou komen, repliceerde u dat u uw broer niet altijd moest ophalen van de basis, dat uw broer naargelang de omstandigheden zelf kwam of wilde dat u hem kwam ophalen (CGVS, p.10). Gevraagd hoe uw broer dan kon inschatten of de situatie al dan niet veilig was, antwoordde u naast de kwestie dat uw broer of met een vriend mee reed die hij kon vertrouwen, of u belde als er niemand anders was die hem kon vervoeren (CGVS, p.10). U nogmaals gevraagd waarom uw broer de periode van zijn overlijden toch het risico had genomen om met de pick-up naar het dorp te rijden, stelde u dat uw broer veel van die auto hield en dat hij die dag de auto wilde wassen (CGVS, p.10), wat een bedenkelijke uitleg is gezien uw eerdere verklaringen dat het gevaarlijk was voor uw broer de pick-up te gebruiken (CGVS, p.6). U hierop wijzend, repliceerde u dat uw broer u belde met de vraag om hem te komen ophalen vóórdat de inwoners in de regio wisten dat hij tolk was (CGVS, p.11). U vervolgde dat nadat zijn activiteiten aan het licht waren gekomen, het hem niet meer kon schelen en hij daarom met zijn eigen auto naar het dorp kwam gereden (CGVS, p.11), wat opnieuw een bedenkelijke uitleg is. Er mag immers verwacht worden dat uw broer net extra voorzichtig zou zijn geweest wanneer was uitgekomen dat hij als tolk werkte voor de Amerikanen. Wanneer u verder werd gevraagd waarom de taliban u ervan beschuldigde net als uw broer als tolk te hebben gewerkt voor de Amerikanen, stelde u onder andere dat u de laatste periode altijd samen was met uw broer (CGVS, p.11). Gevraagd deze verklaring te verduidelijken, antwoordde u dat iedereen toen wist dat (...) als tolk werkte, dat uw broer voortdurend contact opnam met u en vroeg hoe de situatie in het dorp was en u vroeg naar daar of naar daar te gaan om hem te komen ophalen (CGVS, p.12). U erop wijzend dat u eerder had verklaard dat uw broer het niet meer nodig achtte u te vragen hem te komen ophalen wanneer duidelijk was dat zijn werkzaamheden gekend waren (CGVS, p.12), repliceerde u dat u het zo niet had bedoeld en dat uw broer uiteraard voorzichtig probeerde te zijn (CGVS, p.12). De opeenvolging van incoherente verklaringen wat betreft de manier waarop uw broer van en naar de basis reed en de manier waarop hij al dan niet rekening hield met zijn veiligheid, roepen ernstige vragen op bij uw verklaringen als zou u uw broer vaak zijn gaan ophalen en afhalen van de militaire basissen waar hij werkte en bijgevolg bij de door u beweerde beschuldigingen van de taliban als zou u net als uw broer samenwerken met de Amerikanen (CGVS, p.11).

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af wat betreft de chronologie van uw beweerde problemen met de taliban. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u de brief van de taliban kort na de dood van uw broer op 28 hamal 1388 (17 april 2009) had ontvangen, dat er vier of vijf maanden na de brief een bomaanslag werd gepleegd op uw ouderlijke woning en dat u de 7de of 8ste maand van 1389 (oktober of november 2010) werd beschoten door Mawlawi Malek Shah (CGVS, p.9 en 12-13). U er later tijdens het gehoor op wijzend dat de beschieting plaatsvond in 2010 en dat u pas bent vertrokken in 2012 en u

gevraagd of er nog iets is gebeurd tussen de beschieting en uw vertrek uit Afghanistan, repliceerde u dat de beschieting heeft plaatsgevonden in 2010 of 2011 (CGVS, p.14). U erop wijzend dat u eerder had verklaard in oktober of november 2010 beschoten te zijn geweest, stelde u dat in die periode de bom voor uw ouderlijke woning is geëxplodeerd (CGVS, p.14). U ermee confronterend dat u echter eerder had verklaard dat de bom vier of vijf maanden na ontvangst van de dreigbrief werd geplaatst, aldus in 2009, en dat de beschieting in oktober of november 2010 plaatsvond, kwam u niet verder dan te stellen dat u in 2010 of 2011 werd beschoten, in ieder geval na de bomaanslag op uw ouderlijke woning (CGVS, p.14). Dat u ter zake niet preciezer kan zijn en tevens uw verklaringen aanpaste naargelang de vraag die u werd gesteld, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Verder dient er opgemerkt te worden dat u in de Vragenlijst van het Commissariaat-generaal niets liet optekenen over het incident waarbij u werd beschoten door Mawlawi Malek Shah (Vragenlijst d.d. 09/07/2012, vraag 5, p.3). Het gaat nochtans over een aanslag op uw leven en over het laatste incident voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.13-15). Dat u hebt nagelaten melding te maken van de beschieting, roept dan ook ernstige vragen op, te meer daar u in het begin van het gehoor stelde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) kort alle elementen te hebben aangehaald die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek (CGVS, p.2).

Ten slotte mag het verbazen dat u – volgens uw verklaringen – achtereenvolgend een dreigbrief ontving, een bomaanslag overleefde en werd beschoten, maar dat u pas meer dan een jaar na dat alles besloot uw land te verlaten hoewel u in tussentijd geen moeilijkheden meer had ondervonden (CGVS, p.14). Dat u zolang heeft gewacht alvorens stappen te ondernemen om uw veiligheid te garanderen en uiteindelijk vertrekt op een moment dat u al meer dan een jaar geen problemen meer heeft gekend, roept aldus ernstige vragen op.

Het geheel van bovenstaande opmerkingen stellen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht.

Wat betreft de tewerkstelling van uw broer als tolk, dient er opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt omwille hiervan problemen te hebben gekend in uw land van herkomst (zie supra). Bovendien is uw broer overleden op 28 hamal 1388 (17 april 2009) en hebt u Afghanistan verlaten op 15 februari 2012 (CGVS, p.8 en 14). Gezien bovenstaande vaststellingen, dient erop gewezen te worden dat u nog tot drie jaar na de dood van uw broer zonder problemen in Afghanistan heeft gewoond en gestudeerd. Het Commissariaat-generaal is bovendien van oordeel dat u zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen teneinde eventuele problemen bij terugkeer te vermijden.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van

veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisereerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afgaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een alleenstaande, jongvolwassen man bent die tot de Pasjoense meerderheid behoort. U hebt volgens uw verklaringen uw diploma middelbaar onderwijs behaald, u hebt een jaar Engelse les gevolgd en u was van plan om een leerkrachtenopleiding te gaan volgen in Jalalabad (CGVS, p.3 en 7). U hebt nooit moeten werken in Afghanistan (CGVS, p.8). Verder verklaarde u dat uw vader jarenlang in Kabul heeft gewerkt (CGVS, p.3-4). Er mag dan ook worden verwacht dat uw vader enig netwerk heeft in de hoofdstad.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het

land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan de genomen beslissing. Uw taskara, de taskara van uw vader en de taskara van uw broer Amayuddin bevatten enkel identiteitsgegevens en houden verder geen verband met uw beweerde problemen. Ook de door u neergelegde familiefoto's zijn niet van dien aard iets te veranderen aan de genomen beslissing. De aanbevelingsbrieven, certificaten, foto's van uw broer, werkbade en documenten aangaande het overlijden van Ayamuddin, bevestigen de werkzaamheden van uw broer als tolk en zijn dood in 2009 maar zijn niet in staat de geloofwaardigheid van uw persoonlijke problemen als gevolg van zijn werkzaamheden, te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een gedeelte van de richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 alsook drie artikelen over de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Bij een aanvullende nota van 14 februari 2014 voegt verzoeker nog een klachtbrief met vertaling.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart Afghanistan te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban. Verzoekers broer die als tolk werkte voor de Amerikaanse militairen in Khost werd op 17 april 2009 neergeschoten door de taliban. Na de dood van zijn broer verdachten de taliban er verzoeker eveneens van samen te werken met de Amerikanen.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Waar enerzijds de functie van verzoekers broer als tolk en zijn dood in 2009 niet in twijfel worden getrokken, gelet onder meer op de vele documenten die verzoeker hiervan ter staving voorlegt, kan er anderzijds geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij persoonlijk problemen zou hebben ondervonden ten gevolge van de tewerkstelling van zijn broer.

Verzoeker legde vooreerst tegenstrijdige verklaringen af over de chronologie van de gebeurtenissen die aan de basis van zijn asielrelaas liggen. Onmiddellijk na de dood van zijn broer zou verzoeker een dreigbrief van de taliban gekregen hebben, vervolgens zou er vier à vijf maanden later een bom ontploft zijn voor de ouderlijke woning en zou verzoeker ten slotte ook nog beschoten zijn geweest door de taliban. Dit laatste feit plaatst verzoeker nu eens in 2010 dan weer in 2011. Verzoeker wijzigt dienaangaande zijn verklaringen meermaals en past ze aan naargelang de gestelde vragen. Bovendien heeft verzoeker deze beschieting niet vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken terwijl het om een aanslag op zijn leven gaat en dit het laatste incident voor verzoekers vertrek uit Afghanistan was. Deze vaststelling klemmt des te meer nu uit het gehoorverslag bij het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken alle - weliswaar kort - elementen heeft kunnen weergeven. De vaststelling bovendien dat verzoeker na het laatste incident nog anderhalf jaar in Afghanistan is gebleven zonder noemenswaardige problemen ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees voor vervolging hoe dan ook. De documenten die verzoeker dienaangaande neerlegt wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen doch wel in tegendeel hypothekeren de geloofwaardigheid van het relaas aangezien de opmaakdatum van de dreigbrief van de taliban volgens de Gregoriaanse kalender wordt weergegeven in plaats van de Islamitische (maan)kalender of de officiële Afgaanse (zonne)kalender. Aangezien de taliban, zoals de bestreden beslissing terecht benadrukte tegen de inmenging van buitenlanders in Afghanistan zijn hetgeen wordt tegengesproken door de Westerse kalender te hanteren kan dan ook weinig bewijswaarde worden gehecht aan deze dreigbrief. Gelet, op deze vaststellingen kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die volgens zijn verklaringen gelinkt zijn aan de tewerkstelling van zijn broer als tolk.

Ook voor wat betreft de tewerkstelling van verzoekers broer als tolk op zich is heeft verzoeker niet kunnen aannemelijk maken hierdoor problemen te hebben gekend in Afghanistan. Verzoekers broer is overleden in april 2009 terwijl verzoeker slechts zijn land heeft verlaten in februari 2012 en hij al die tijd, gelet op bovenstaande vaststellingen, geen problemen heeft gekend.

De brief die verzoeker bij de aanvullende nota voegde is een persoonlijke verklaring van verzoeker en heeft derhalve geen objectieve bewijswaarde. Deze brief wijzigt om deze reden dan ook niets aan hetgeen voorafgaat.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in geval van een terugkeer naar Afghanistan, aantoont.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen

dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad stelt vast dat indien uit de analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 inderdaad blijkt dat de situatie in Afghanistan sinds begin 2013 enerzijds is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien kan worden vastgesteld dat er nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Een vestigingsalternatief is blijkens de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 redelijk indien er bescherming geboden wordt door familie, de gemeenschap, clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt ook dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien (zie ook EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § 96 en 97). Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen *'high profile'* doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de *Anti-Government Elements (AGE's)* *'high profile'* doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel - meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van *'Afghan National Security Forces'* (ANSF) worden geviseerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen (COI Focus, *Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul - stad*, 5 september 2013). Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Ook het EHRM oordeelt in dezelfde zin. In haar bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen, maakt het EHRM slechts gewag van een inbreuk *"in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld waarbij de louter aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar een reëel risico op ernstige schade teweeg brengt"*. Het EHRM bevestigt daarbij dat er zich heden in Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder geen dergelijke situatie voor doet (EHRM, *J.H. vs. het V.K Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55; EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 93).

De informatie door verzoeker geciteerd in en gevoegd bij zijn verzoekschrift doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. Deze informatie bevestigt de analyse van de commissaris-generaal die stelt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd waarbij de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is.

Voor wat betreft verzoekers persoonlijke situatie ten slotte kan worden vastgesteld dat hij een gezonde jongeman is die het diploma middelbare school behaald heeft, een jaar Engelse les gevolgd heeft en reeds enige werkervaring heeft opgedaan. Ook verklaarde hij dat zijn vader jarenlang in Kabul gewerkt heeft waardoor er kan worden aangenomen dat hij er een netwerk had opgebouwd.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie momenteel in verzoekers beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER